

Как започна да шиеш?

Основните умения и усета съм наследила от майка си, която умееше да шие, да плете и да тъче. Аз започнах да шия по време на второто майчинство. Това беше в началото на 90-те, когато в България започнаха големите кризи. Магазините бяха празни, всичко беше скъпо. От майка си бях наследила възискателност към облеклото и стремежа дрехите и аксесоарите да са в тон. И тъй като не можех да си ги осигуря – започнах да ги създавам. Имах приятелка, учителка в Техникума по облекло и хранене в Шумен. Тя започна да ме учи да шия. Под нейно влияние продължих образованието си и завърших „Технология на облеклото“.

И стана ли шивачка?

По това време бях смела, изпълнена с желание да експериментирам и да рискувам. Направих си фирма и открих ателие на най-хубавата улица в Шумен. Хората ме научиха, създадох си име, станах член на занаятчийската камара. С една приятелка започнахме да организирахме ревюта. Беше хубаво.

Къде стана засечката?

Годините бяха трудни. Бутиковите дрехи са скъпи, а хората нямаха пари. Всичко тръгна назад.

Тогава ли се роди идеята да дойдеш в Чехия?

„Шиенето е моят живот!“

СНЕЖАНКА АЛЕКСАНДРОВА, ШИВАЧКА И МОДЕЛИЕР, СТАВА ИЗВЕСТНА В СРЕДИТЕ НА БЪЛГАРСКАТА ОБЩНОСТ В ПРАГА ПРЕДИ ЧЕТИРИ ГОДИНИ, КОГАТО УШИВА АБИТУРИЕНТСКАТА РОКЛЯ НА ДЪЩЕРЯ СИ. ТОАЛЕТЪТ ВПЕЧАТЛЯВА ВСИЧКИ И Й СПЕЧЕЛВА НАЙ-ОЧАРОВАТЕЛНИТЕ КЛИЕНТКИ НА СВЕТА – АБИТУРИЕНТКИТЕ, КОИТО ВИПУСК СЛЕД ВИПУСК Я ТЪРСЯТ И ТОАЛЕТИТЕ, КОИТО ШИЕ ЗА ТЯХ, ДОПРИНАСЯТ ЗА СЪЗДАВАНЕТО НА ОНАЗИ НЕПОВТОРИМА ЕУФОРΙΑ, КОЯТО СЪПЪТСТВА САМО НАЙ-ГОЛЕМИТЕ И ЩАСТЛИВИ СЪБИТИЯ.

Идеята да напусна страната сигурно е тлеела, но се затвърди, когато един познат ми даде брошура за фирма, която предлагаше работа в Чехия. Офертата беше прекрасна. Привлече ме. Реших да избягам от всичко и тръгнах.

Трудно ли беше?

Много. В Чехия започнах като редова шивачка – истинска каторга, работа на смени в продължение на година и половина. Изтощих се и започнах да плача и да обмислям връщане в България. Тогава се появи обява за работа в една шивачка фирма в Пршибрам, която търсеше моделиер-конструктор на работни облекла. Не знаех езика, но бях твърдо решена да опитам. Това беше следващото стъпало. Приеха ме много добре. До ден днешен ме търсят, когато имат някаква сложна поръчка.

Къде работиш днес?

От четири години и половина работя в най-големия сватбен салон в Прага. Собственикът е немец. Той ме научи на дисциплина и ред, които много помагат в работата – човек се чувства по-спокоен и уверен, когато нещата са планирани. От половин година съм управител на салона.

Каква беше последната ти поръчка?

Сватбена рокля за едно момиче, което държеше аз да я ушия. Елегантна, с голям шлейф и богата дантела, шита върху шифона отдолу, то-

ест плат върху плат. Изключително трудно е да се постигне финалният елегантен силует. Момичето остана много доволно.

Обичаш ли да шиеш?

Шиенето е моят живот. Учителите от Българското училище казват, че роклите ми сякаш са направени за съответното момиче – точно нейната рокля, според характера ѝ. Може би е така, защото за мен е важен и процесът на общуване с клиента. Опитвам се да го разбера, да го опозная. И дрехата да е част от него.

Отново търсиш самостоятелност и работата в ателието не ти стига?

Да, така е. Качих част от моделите си на Фейсбук – за да бъдат видяни под името ми, Snezhanka Aleksandrova. ■

Снежанка Александрова приема поръчки на GSM 777097642.

